

7664
Θ Ρ Η Ν Ο Σ

ΕΠΙΚΗΔΕΙΟΣ

Ἐπὶ τῷ θανάτῳ τῆ πανὸ

ΚΑΔΚΑΡΤΟΣ,

Τ Ο Υ

Εἰς Ἰνδοὺς τὲς ἑσπερίους τῷ Βρετάννων βασιλεῖ
ἐρατηγίσαντο.

Questus Funebris

In obitum summi VIRI

CATHCARTIS.

I N

Expeditione ad Indos Occidentales sub Re-
gis BRITANNICI auspiciis Imperatoris.

Qui obiit ad insulam Dominicam XIII. Kal. Jan. 1740.

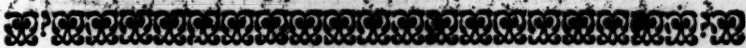
Idem Latino carmine redditus.

Auctore ROBERTO HUNTER.

EDINBURGI:

Apud T. W. & T. RUDDIMANNOS, 1741.

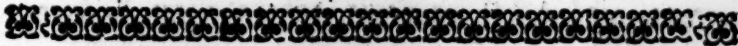
Questus Funebris

In obitum summi VIRI

CATHCARTIS,

I N

Expeditione ad Indos Occidentales sub Re-
gis BRITANNICI auspiciis Imperatoris.

Θ Ρ Η Ν Ο Σ

ΕΠΙΚΗΔΕΙΟΣ

Ἐπὶ τῷ θανάτῳ τῆ πανὸ

ΚΑΔΚΑΡΤΟΣ,

Τ Ο Υ

Εἰς Ἰνδὸς τὴς ἐσπερίης τῷ Βρετάννων βασιλεῖ
ἐρατηγήσαντε.

Ι' Α Ζ Ω τὴν ἄρειον ἐλώλοτα· ὤλετο Κάδκαρ·

Κάδκαρς ὤλετ' ἄρει· ἐπαύετο Βρέταννοι.

Κόπτει νῦν Βρετανεῖ, αἱ αἱ, μέγα ἐξοχε νάσων,

Ὀκεανῷ βασίλισσα, κινύρε σὸν πρέμον ἄνδρα.

5 Ὕδα· ἐφειδομένη πρὸν εὐχεο φαιδρὸς ὀπώπα,

* Κῆπιδι κεκλιμένη θάλερ' ἑμνυῖο σκάπτῳ,

Πορφυρέα, σίλβοισ', ὀρώσ' ἐπὶ οἶνοπα πόντον,

[Θασα·

* Ita vulgò fingitur, & in numismatis exprimitur Britannia.

Questus Funebris

In obitum summi VIRI

CATHCARTIS,

I N

Expeditione ad Indos Occidentales sub Re-
gis BRITANNICI auspiciis Imperatoris.

LAMENTOR Mavortium peremptum : periit Cathcars;
Cathcars periit Mavortius : adlamentantur Bri-
tanni.

Plange nunc Britannia ; ah ah ! multum præstantissima insularum,
Oceani regina, luge tuum virum propugnatorem.

5 Aquis insidens nuper gloriabaris nitida vultu,
Et clypeo innixa, virenti gestiebas sceptro,
Purpurea, fulgens, intuens in cæruleum mare,

A 2

Spectans

- Θασαμύμα σὸν κῦδ' ἴον κατὰ ὕψος κέλευθα,
 Ἐλπίδι γαίοντας θάρσει τ' ἄρχῃς τε νίης τε.
 10 Νῦν δ' ἀλύουσα κἀθισθες, αἰὶά τ' αἶψα βαρεία
 Ἰδνώδης, τρομέεις δὲ κάρη ἐπὶ γόνασι κῆται,
 Ὀμμασι καὶ νοτιεῖς μέλανας καταδιύαι κόλπες.
 Ἐξαγεῖ δ' ὀδυμον ἄχ' ὁ φράσον ἄλγ' ἐπαχθές.
 Αἰάζω Κἀδ' καρτὰ σὺν αἰάζεσι Βρέταννοι.
 15 Αἰλινὸς ἄγγελ' ἦν δ', ἀνὰ κύματα μακρὰ φορῶν
 Ἦνθε νῆυς γ' ἐλείεν' ἄλ' δ' ἐπεμύρετο σείρα
 Ὑδατα ἐν βένθεσιν, ὑπεσονάχιζέ τε πύδμαν,
 Γᾶτε Καληδονίᾳ τρομέων κοινώσατ' ὀδυρμόν.
 Οὐκέτ' ἐνὶ ζώοισι φίλ' πέλει, ἔκети καλὸς
 20 Κῆγαδ', ἐν πολλοῖς περὶν ἔσοχ' ἀράεσσιν.
 Αἰάζω γ' ἄρ' αὖ σὺν αἰάζεσι Βρέταννοι.
 Οὐκ ὄλεσ' αἰχματὰν Διακοισανέοντα φάλαγγας,
 Οὐ μὰν ἐ πόλεμ' ἔχ' ἄτερ' ὕσμῖνι μιγέντα,
 Οὐδ' ἄλμα βλοσυροῖς πλωτῆρ' ἐκαλύψατο δίναις
 25 Χαίνοισ', ὀρρυμὴν μέγα λαῖτμ' ὅκ' ἀνφξεν αἶλλα.
 Ἀλλὰ νόσ' φθονερά, συγνὰ, νόσ' αἶεν ἀράη
 Εἰς Αἶδαο μύχῃς σκοτίης φίλον ἄνδρα κάταγεν.
 Αἰάζω φίλον ἄνδρα σὺν αἰάζεσι Βρέταννοι.
 Θνῶσκει ἀρᾷφιλ', φθινύθει δ' ἐ Κύπριδ' ἀπεχθής
 Σὺν τλήφ' Πινυτὰ, Κράτ', Ἰμερ', Ἐλπίς, ἀπάσαι
 30 Αἱ Χάριτες φθινύθοντ' Ἀρεταί τ' ἀνδρῶν δέ τε ἀλκὰ

Spectans tuam gloriam euntem per humidias vias;

Spe & fiducia elatos ducesque navesque.

20 Nunc verò dolore fluctuans sedes, & gravi mœstitiâ deformis

Incurvata es; tremebunda autem super genua caput pendet.

Et madidis oculis atros irrigas sinus.

Enarra sollicitum dolorem; explica mœrorem molestum.

Lamentor Catharta: unâ lamentantur Britanni.

15 Miserabilis nuncia venit, per longos fluctus ferebatur;

Venit navis utique miseranda: ad carinam autem lugebant

Undæ maris in profundis, subterque gemebat fundus,

Terræque Caledoniæ tremebundus communicavit luctum.

Non ampliùs in vivis carus est, non ampliùs honestus

20 Et bonus, inter multos nuper eximius heroas.

Lamentor heroa: unâ lamentantur Britanni.

Non perdidit bellatorem obeuntem phalanges

Non quidem, non bellum, fortique prælio immixtum;

Neque salum truculentis navigatorem obruit vorticibus

25 Inhians, concitata magnum æquor quando aperuit procella;

Sed morbus invidus, invisus, morbus semper execrandus

Ad orci tenebrosa penetralia carum virum deduxit.

Lamentor carum virum: unâ lamentantur Britanni.

Moritur Marti carus, tabescit etiam non Veneri invisus:

30 Cum illo Solertia, Fortitudo, Cupido, Spes, omnes

Gratiæ tabescunt Virtutesque: virorum verò & robur,

A 3

Juvenum.

Λιζήων θαλερῶν τε μαραίνεται κυδρὸς αὐτῶν,

Οὓς ἐφίλει περὶ κῆρι, καὶ ἐκπαγλῶς ἐφιλῆτο.

Αἱ τὸν ἀνέλπιστον μόρον πατέρων εἰζήνων.

35 Αἰάζω Κάδικαρτα· σωὶ αἰάζουσι Βρέταννοι.

Ἐγρεο νῦν, Δομινεῖκα, τὸ γὰρ μάδες, ἔστι δὲ μάρτυρ

Οἷζυτο ἀπλήσω, πλατάγει, τῷ πένθεος ἄρχευ.

Νάσιδες ἄμμι βοᾶτε μόνον, αἱ πλασίον ἦδε,

Εἶπατε τίς πόκα θρηῶντο ἔβα γοερὸν στρατὸν ἀνδρῶν,

40 Τίς ναύτας κοπιτὸς, θόρυβο· τίς ἅπαντα κατέχευ,

Ὡς σφιγδὸν νέκω ἔδον ἐνώπιον ὠχεύοντα;

Αἰάζω Κάδικαρτα· σωὶ αἰάζουσι Βρέταννοι.

Κράναι δὴ γ' ὅσων τὸν ἀπερρώγασι ρέοισαι

Δάκρυσι, καὶ κλαυθμῷ πλημμύριδι πᾶν κατέχευαν.

45 Καὶ τίκα δὴ τείνουσι βοᾶν, τὸν ἐκώκυον, ἄρχοι

Ἀρχοῖς ἦδε ναῖ ναῦς ἤγχελε λυγρὸν ὄλεθρον.

Ἀΐονες, νᾶσοι γὰρ, ἀχέεσσι θάλασσα,

Αὖρεσι πνέοισαι τε καὶ πάντα σιωδύεσθοντο.

Αἰάζω τὸν ὄλεθρον ἐπαιάζουσι Βρέταννοι,

50 Πᾶ πόκ' ἄρ' ἦδ' ὅκ' ἐτάκετο Κάδικαρς, πᾶ πόκα Βέρρον,

Ναυάρχων μέγα κυδρῶ, ἀνὴρ καὶ πίσε καὶ ἔδλε;

Ἥ μὲν ἐπ' αἰγιαλῷ Καρχαδόντο· ἐχθρὰ μενοινῶν;

Ἥ δὲ δεδευμέντο ἥς πόντω κατὰ νῶτα Μαρείας;

Ἥ δ' αὖ σὰς, Ἰαμαῖκα, πόλεις θίνας τε φυλάσσων;

55 Ἥ γὰρ ἂν ἐκ θυμῷ θνάσκοντ' ἐλοφύρε' ἀρίστια.

Αἰάζω

Juvenumque virentium marcescit illustris flos,

Quos diligebat ex animo, & mirificè diligebatur;

Ah! exspes fors patre-carentium juvenum.

35 Lamentor Cathcarta: unà lamentantur Britanni.

Exsurge nunc, Dominica, tu enim didicisti, es autem testis

Miseriæ immensæ, plange, luctum hunc incipe.

Insulæ nobis vociferamini laborem, quæ prope sitæ estis,

Dicite quæ tandem lamentatio incessit luctuosum exercitum,

40 Quis nauas planctus, tumultus quis omnia occupabat,

Ut venerandum mortuum viderunt coràm pallescentem?

Lamentor Cathcarta: unà lamentantur Britanni.

Fontes enimvero oculorum tunc eruperunt, fluentes

Lacrimis, & fletûs inundatione omnia perfuderunt.

45 Et tum sanè intendunt clamorem, tum ejularunt; duces

Ducibus atque navi navis nunciabat dirum exitium.

Littora, insulæ & terra, sonorum mare,

Et auræ spirantes, & omnia complorabant.

Lamentor illud exitium: adlamentantur Britanni.

50 Ubinam tandem eras, quando tabuit Cathcars, ubi tandem

Vernon,

Navarchorum magna gloria, vir & fidelis & fortis?

An quidem in littore Carthaginis hostilia meditans?

Aut exspectans eras per terga ponti Mariæ? *Donna Maria Bay.*

An verò tuas, Jamaica, oppida & littora custodiens?

55 Certè enim ex animo morientem elugeres optimatem.

Αἰάξω τὸν ἄριστον· ἱπαιάξουσιν Βρετάννοι·

Ἦοσα ταχυδρομίῳσα δέ τε θαμίσαο παρ' ὄχθας

Τῷ μεγάλῳ βασιλεῦς ἔδ' ἱκετ', ὁμάγυριν ἔδνῃ,

Ἄγων κέρϊων, πολίων πόλιν, ἔδν' ἀνάκτων.

69 Καὶ παντᾷ σπείρισσα γόνυς κυανόπτερ' ἔπτα,

Νύμφα, τεδὸν θάλαμον, μελανόσολον ἀγχιλείῳσα

Χηρείαν· φῦ χήρα, ἔ χήρα, σὰ ὦτα κατάχει.

Αἶ αἶ τὰν ἄλοχον, φίλι' ᾗ δ' ἀπώλει' ἀκοίτας,

Οὐ πόσον ἂ Κυθερεῖ, ὅκ' ἀπώλετο καλὸς Ἀδφους,

65 Ἄουειον κλαίσκε πόσιν βλάθεντα ὀρεῦσα,

Σήσιας ἔδ' Ἄρω ἰόν ἱμερόεντα Λέανδρον,

Κύμασι θεινόμενον γ' ὅχα σῶμι' ἄριλε πρὸς ἀκτῆ,

Ἦοσον ἀμηχανία γονάχα τε σὸν ἦτορ ἔπλαξεν,

Νύμφα φίλα, φάτιν ὥς τυγ' ὑποφθιγύθοντ' ἄκνε.

70 Αἶ αἶ τὰν ἄλοχον, φίλι' ᾗ δ' ἀπώλει' ἀκοίτας.

Ὀρφανοί, ἅς δ' ὕμνων ἕξαιτα γένομεν αἶσαν·

Τίς δ' ἔχ' ὑμέτεραν πλαγὰν μεγάλοιτον ἀχέει,

Ἦ γλυκερὸν βλάσμα πατρός; τὸς πάντα δίδλαξας,

Καὶ ὃν φύσε γόνον, δισσάν γε σιωρίδα τέκνων,

75 Τὸν μὲν Ἀπόλλων' ἑαλλόν, τόνδ' ὅζον Ἄρη',

Παλλάδ' ἀμφιπόλως τιώας Χάρισίν τε παρίδρυς,

Αἶ τὰν ὀρφανὸν αἶσαν ἀδελφειῶν ἱερειῶν.

Οὐκετ' αἰεσίας ζῶν ποτιβλέψετε δᾶγμα.

Οὐδ' ἔτι εὐμενεῖ σφω χερ' ἐπὶ δόξαν ἀγωγῶ;

Lamentor optimatem : adlamentantur Britanni.

Fama autem celeriter currens Thamefis ad ripas

Magni Regis fedem venit, conventum gentium,

Municipum & optimatum, ex urbibus urbem, gentem principum;

60 Et ubique serens gemitus, nigra-alas volavit,

Nympha, ad tuum thalamum, pullatam nunciatura

Viduitatem : heu Vidua, ah Vidua, tuæ aures personant,

Ah ah uxor ! amabilis enim, periit maritus.

Non tantum Cytherea, quando periit pulcher Adonis,

66 Assyrium deflebat virum stratum intuens ;

Sestias neque Hero suum desiderabilem Leandrum,

Fluctibus verberatum ut corpus appulit littori ;

Quantum stupor & gemitus cor tuum percudit,

Nympha cara, ut nuncium dispereuntis audivisti.

70 Ah ah uxor ! amabilis enim, periit maritus.

Orphani verò, quàm vestram eximiè gemimus sortem ;

Quis autem non vestram cladem ærumnosam dolet,

O dulce germen patris ! quos omnia docuit,

Et propriam creavit stirpem, duplex utique par liberorum,

75 Alterum quidem Apollinis surculum, alterum verò ramum Mastis,

Minervæ famulas illas gratiarumque affectas.

Ah fors orphana germanorum virentium !

Non ampliùs nobilitatis vivum adspicietis exemplum,

Neque ampliùs benignâ vos manu ad gloriam ducit :

Redux

80 Νόσιμ' ἐκ ἄφην' καὶ ὄλβον ἐνέρετον οἰσέει
 Οὐδὲ νυὲς κλεινὰς φρεν' ἰανθεῖς ὕμμι παρέως
 Συζευξέει, γεραρεῖ τε γάμους περιμανερίδι τιμῇ.
 Οὐδ' ἡ συζυγίας πάσῃσιν οὐτὰ μέλιχ' ἀρέσκει,
 Αἱ τὰν ὄφρα γὰρ αἶσαν ἀδελφειῶν ἐειδηλῶν.

85 Ἄς δ' ἐτέρπει γ' ἐικυδία παρδέν' ἀγνὰς
 Δῶρ', ἀδῶς ψιδυροῖτε ὁμαλικίας ἐρατένας·
 Οὐκ αἶρε κίθαρις, κόσμ' τ' ἀβραῖτε χορεῖαν
 Ταχόμεναι δ' ὦραν δαλεῦσι, χαράντε ρίφοισαι
 Δρύπτονται, δακρύων τε χαράσκει ρεῖδρα παρείας·
 90 Τέρψιν ὅταν ζώας ὁ θάνατος γ' ἀφείλετ' ἄμ' αὐτῶν.
 Αἰάξω τεθνάνκοι· ἐπαΐεσσι Βρέταννοι.

Τίς δεινὸς πόν' ἔρωσ' ἀγέρωχον θυμὸν ἄνωγεν
 Ἰφιδιμον παῖσιν ψυχὰν; ἄμαχον τί φρόναμα,
 Τὰν αὖτ' ὑπερφρονέειν ροιβλοῖσαν ἴδ' ἄγριον οἶδμα;
 95 Ἐλθεν ὅπερ ἀκτῖνες, ἀπ' ἀδερ' αἰθαλόεντ',
 Ἄλιν ὄξῃσι θανάτως τε νοσῶς τε χέοντι
 Ἰλαδὸν ἐς γε βρότῳ μαλερῷ πυρὶ αἰνὰ κάμοντας;
 Τί ζατῶν, τόλμαρ', ἀδινὰς ἀνὰ κῆρας ὄρυες;
 Τί κλέει ἀργάλεον, θανατάφορον, ὥς ἐδίωκες;

100 Αἰάξω τόλμαρον ἐπαΐεσσι Βρέταννοι.
 Καὶ μὲν ἐκ ἑλαδὸς φορέων ἐχάλλεον ἦτορ,
 Ὅσ' οἶον νοσερῇ λοιγῶν βίᾳ ἀντιφέρεαθ'·
 Ἀλλὰ γε φῶτα μέγας λάβειν ἐκίνδιον ἀνάγκην,

Καὶ

80 Redux non divitias & opes virtute-partas feret;

Neque nurus celebres mente lætatus vobis adstans

Conjunget, decorabitque nuptias pronuba dignitate.

Non sanè conjugii pignora blanda avo placebunt.

Ah fors orphana germanorum virentium!

85 Auroræ autem non delectant virgines castas illustra

Dona, dulcesque susurri æqualium amabilium;

Non levat citharæ, cultusque mollesque choreæ:

Tabescentes verò florem-ætatis corrumpunt, gaudiumque pro-
jicientes

Lacerant se, lacrimarumque insculpunt flumina genas:

90 Jucunditatem enim omnem vitæ mortuus abstulit secum,

Lamentor mortuum: adlamentantur Britanni.

Quæ dira tandem cupido tibi superbum animum jussit

Fortem effundere animam? invictus quis spiritus,

Mare contemnere strepitans atque sævum tumorem-profundum?

95 Ire ubi radii, ab æthere ardenti,

Solis acuti mortesque morbosque fundunt

Catervatim in mortales, pernicioso igne graviter laborantes?

Quid quærens audax conferta per fata ruebas?

Quid gloriam terribilem, mortiferam, sic sequebaris?

100 Lamentor audacem: adlamentantur Britanni.

Atqui non ignorabas te ferre non-æneum cor,

Neque quale morbidæ pestis violentiæ obsisteret.

Attamen (aiebas tibi) magnum discrimen non admittit virum
imbellem;

Et

Καὶ τί κί τις μερόπων ἄλιον, θάνειν οἷσιν ἀνάγκη,
 105 Ἡμῶν ἐν σκοτία εὔ γῆρας ἀνώνυμον ἔλοι;
 Ὅυδ' ἐνδοξον ἔβα βασιλεῦς καλίσαντ' ἀπείπαι,
 Καὶ πάτρας, ἃς ἐδὲν ἐφ' χαρίεσσιν ἦεν
 Θυμῷ· τένεκ' ἐκὼν ἀπαάσας ὀλέθειον ἄμαρ.

Αἰάζω τόδε ἄμαρ· ἐπαιάζουσι Βρέταννοι.

110 Ἦνι δέ, δαυδὲν ἰδῶν, πελάθει σόρ' ἄδ' ἀλεγενά,
 Καὶ περθεῖ τεῦ, Εδῖνα, πύλας ὦ εὐρύαγμα

Ἀρχαίων μάτερ πολίων, εἰς ὅσα κοῖτον
 Αἰτεῦσ' ἱερὸν ἔδ'·, ὅθι νήγρετον ὕπνον ἰαίη.

Ἐνθ' ὀλόλυξεν ὁμιλ'·, ἔπεν μεγαρ' ὑψικάρῳ

115 Ἐκ σκοπιῶν ἐνορωντ', ἰὲ γυν δᾶλ' ὄλωλεν;
 Ἄχω δ' ἀντεβόας ἔκ ἄκρων * Ἀρδυρ'·, ὦλεν
 Συμφωνεῖ δ' ἄμα πάντ', ἰὲ τόδε ἄμαρ ἄλαστον.

Αἰάζω τὸν ὀλώλοτ'· ἐπαιάζουσι Βρέταννοι.

Ὡς τὴ πάλαι Τρῶες καὶ Τρωάδες Ἐκτορα δῖον

120 Κείμενον ὤμωζαν γ', ἀνὰ Ἴλιον ἀνεμόεσαν·

Ἀνδρομάχη δ' Ἐκάβη τε, σεμνὸς χόρ'·, ἦρχε γόοιο.

Ὡς πάντας πᾶσας τε κατ' ἄστυ μελάμπεπλ' οἶκτ'

Ἀρχαῖς ἀρχομένους τε λάβειν· προῤῥα δὲ πένδεις

‡ Πότνα κασιγνήτα πολυφίλτατον ἔσενε νέκρον.

125 Συγγένεις δὲ βαρεῖ, σόνδεν γέν'·, ἔπετο βυθμῷ,

Ἥδετό τε Σκοτίας εἶνον ἔχατα τέρματα γαίας.

Αἰάζω

* Montes & rupes praelati ac praerupti Echo insignes, urbi imminentes; quorum cacumen vulgò dicitur *Arthun's Seat*.

‡ Domina Whiteford ducis soror unica atque unica dilecta.

Et quid quispiam hominum incassum, quibus mori netesse est?

105 Sedens in tenebris suam senectam ignobilem coquat?

Neque honestum procedebat, Rege vocante, renuere,

Et patriæ, quâ nil suo magis gratiosum erat

Animo: idcirco libens amplexus est fatalem diem.

Lamentor illum diem: adlamentantur Britanni.

110 Ecce autem, dirum visu! propinquat triste hoc feretrum

Et transit tuas, Edina, portas ô latas vias habens

Antiquarum mater urbium, ad ossa cubile.

Quærens sacrâm sedem, ut non excitando somno fruatur.

Tum ejulabat turba; sequebantur ædificia altis-culminibus

115 Ex speculis intuentia; eheu ergo certus periit!

Echo autem resonabat ex summis Arthuris, periit!

Consonant etiam simul omnia, eheu hicce dies non obli-

scendus!

Lamentor hunc qui periit: adlamentantur Britanni.

Ut olim Troes & Troades Hectorem divinum

120 Jacentem plorarunt, per Ilion ventosam;

Andromache verò Hecubeque, verendus chorus cœpit gemitum.

Sic cunctos cunctasque per urbem pullata misratio

Magistratus privatosque incescit: præsidens verò luctui

Veneranda soror multò carissimum gemebat mortuum.

125 Cognati autem gravem, gemibundum genus, sequebatur modulationem

Senferuntque gemitum Scotiæ ultimi termini terræ.

Lamentor

- Αἰάζω πρόμῳν ἄνδρα· σὺ αἰάζῃσι Βρέτάννοι·
 Τᾶς δὲ μέλιστα τύχας βαρυδαίμονθ', * Αἶρα, μέτεχες,
 † Κοῖλα τε εὐάνορ· νῦν ἄμυετ' ὄρεσι· βᾶδρων
 130 Ἐξ αὐτῶν κλόνον οἰκτρὸν ἐρεύγετον ὠρανῶ αἰπεῖ.
 Νῦν περ † Σωδρόμιον βυνοὶ κνάμοίτε χαρᾶδες
 Πλήσατε χειμάρρῳ, πικρῶς τε χαλάσατε κρηνῶς.
 Αὖξε τε, Κίλνε, ῥοὰς τεὰ δάκρυα, μορμύρωντῳ
 Ἐγχεον αἶνον ἄχθ' Αἶρα, καὶ σῳΐδου χεῖλη
 135 Θριώδει βρέξαντε ῥόδῳ ἀγυεῖλατε πόντη.
 Αἰάζω Κάδκαρτα· σὺ αἰάζῃσι Βρέτάννοι·
 Ἄνταχῶδ' ὕλαι δειλὸν ψιθυρίσδετε μοχθόν
 Δενδρόκομοι τε λόφοι· καὶ ἀδμαίνοντες αἵηται,
 Γέϊτοσ' ** Ἀχαγκρυβίῳ σονάχης διενέγκατ' ἀρῆραις.
 140 Κάδκαρς ὄχετ' ὁδόν γε πανύσατον· ἐκέτ' ἀν' ὄρχως
 Οὐκ ἀνὰ λειμῶνας καὶ ἔρκεα σείχε φιλόφρων·
 Βώταν μεδιόων καὶ βῶν εὐφραίνειν ἀγεῖκοι,
 Ἄχερι, κωμοπόλεις ἐγέλευν, πείοντ' αἰτάρ νῦν,
 Οἰχομένε, πᾶν ἔρρε, καὶ πάντες ἐπαύσαντο.

Ἀἰάζω

* Nomen provinciae in occidentali Scotiz littore, & urbis amœnz provinciz capitis, quæ in tres tractus dividitur, Cuninghamiam, Coilam, & Carrickam.

† Medius tractus est Coila, ab prisco quodam rege Coilo dicta ibi casio, ut fama est, & propter fortes viros vulgò prædicta, præclari ducis patria.

‡ Antiqua familiz villa, olim *Sandrom*, nunc *Carthcart* dicta, quam alluit Kilnus amnis, qui Airan fluvium influens, simul cum eo ad portum Airz urbis mari infunditur.

** Villa alia ad Airz ripam, ubi dux otari solebat & rusticis voluptatibus indulgere, arbutis & pratis gaudens, & quam eximie excolebat, *Λεβανστηνε*.

Lamentor propugnatorem virum: unà lamentantur Britanni.

Hujus autem præcipuè infortunii gravis, Aira, particeps fuisti;

Coilæque fortium-virorum-ferax: nunc inclinate montibus;

130 Ex imis fundamentis tumultum miserabilem eructate cœlo
alto.

Nunc circa Sundromium colles, saltusque alveos

Implete torrente, acerbosque laxate fontes.

Augeque, Kifne, flumina tuas lacrimas, murmuransque

Infunde ægrum dolorem Airæ, & ambo simul, ripas

135 Lugubri rigantes strepitu, nunciate ponto.

Lamentor Cathcarta: unà lamentantur Britanni.

Contra resonare silvæ; & flebilem susurrare laborem

Arboribus comantes tumuli; & anhelantes venti

Vicinis Achancrubii gemitus differte arvis.

140 Cathcars abiit viam utique supremam: non ampliùs per ordi-
nes arborum,

Non per prata & septa ambulat benevolus.

Bubulcum subridens & bovem hilarabat; Agricola;

Agri, vici ridebant, illo superstitè; at nunc

Decedente, omne pèssum it, & omnes ululabant.

Lamentor

145 Αἰάζω Κάδκαρτα· σὺ αἰάζουσι Βρέταννοι·

Τίμιϑ ἦν βασιλεῖ μάλα, καὶ μάλα τίμιϑ ἀστῆ·

Καίριευσσι φίλϑ λίαν, λίαν δὲ τε λαῶ.

Πίσιν ἄχεαντον ἔχων, παιδῶ ἐ δύσατο φαύλαν,

Οὐδ' ἀπιδεῖν φρεσὶν εἰλικρινέω· ἐδιδάξατο φωνᾶν·

150 Εὐμενίας δάλπων, τὺς ἐχθρὸς ἐκ ἀδίκασιν·

Οἰκέουσ' ἀγαπῶν κραδίᾳ οὐ ἀπώσατο ξένους·

Οὐ χρηστῶν ἀγαθοῖς φθονέων, ζῶδάλμιϑ ὀικτερίζ,

Ἦγεμόσ' ἀμφοτέρους ἀντιζάλοισιν ἑρασδς.

155 Πολλὰς μυρία ἐδὼλ' ἔοργ' ἀφανὲς φανερός τε,

Πατρίδϑ ἀκάματϑ γ' ἀγαδῆ καὶ πρόξενϑ αἶναι

Ἐν ζωῷσι ποθεινὲ καὶ εἰν Αἶδα τεύποδατε,

Πᾶς ἐ ὅλοιο δάνων, ἐ ἀνάκοϑ ἐν χθονὶ κεισῆ.

Ζῆ κλέϑ, εἶδ' εἰα ζῆ τέκεια (Ζεῦ σάζε) τόκῃϑ·

145 Lamentor Catharta: unà lamentantur Britannæ.

Honoratus erat Regi admodum, admodumque civi;

Et optimatibus carus valde, valde etiam plebi.

Fidem intaminatam retinens, obsequium non subiit pravum.

Neque non parere animo sincero edocuit linguam.

150 Amicos fovens, inimicos non injuriâ adfecit;

Propinquosque diligens corde, non abegit externos.

Non proborum bonis invidens, fovens vitam miseris,

Magnatibus utrisque æmulantibus gratus.

Multos plurimis beneficiis adfecit opertus & apertus,

155 Patriæ indefessus commodi & famæ procurator.

Inter vivos desiderabilis, ad manes ter desiderande,

Omnis non perieris mortuus, non immemoratus in terra ja-
cebis:

Vivit gloria, vivunt liberi (Jupiter serva) imagines parentis.

*Præcedens QUESTUS funebris
Latino carmine redditus.*

Loao, Musa, viri casum : cadis inclite Cath-
cars !

Martius interiit Cathcars ; plorate Britannii.
Insula per terras ah ! plange, Britannia. prin-
ceps ;

Oceani regina, Duci modularè querelas.

- 5 Nuper aquis erecta sedens vultuque nitenti,
Et, pariter clypeoque hastâque adstante, superbo
Fultâ toro, viridi sceptro gestire solebas ;
Purpureos ac picta sinus, lustrare profundo
Cæruleo liquidos decus ingens findere sulcos,
10 Classes atque duces spe & fidâ mente feroces.
Nunc demissa jaces luctu squalensque, dolore
Incurvata gravi ; genibus caput imminet, atras
Et simul ora rigant vestes rorantia fleru.
Expedias grave onus, magnos ediffere luctus.

- 15 Ploro, musa, virum : mecum plorate Britannii.
Nuncia mœsta venit, longinqua per æquora fertur ;
Tristis adest ratio, en ! commurmurat unda carinæ
Visceribus pelagi, trepidansque sub æquore fundus
Arva Caledoniæ tremebundus murmure tentat.
20 Non ultra in terris carum caput, haud bonus ultra
Inter & eximius claros superest heroas.

Ploro, Musa, virum : mecum plorate Britannii.
Non bellatorem moderantem ritè phalanges,
Aut acie ardentem non hosticus abstulit ensis ;

25 Haussa

15 Haufit nec rapidum mare nautam vortice aperto,
 Ut falſa intumuit moles agitante procellâ :
 Invida, fœda lues, diris damnata per ævum,
 Ævi delicias Orci deduxit ad umbras.

Ploro, Muſa, virum : mecum plorate Britanni.

30 Marti grate peris, peris haud invife Cytheræ ;
 Tabefcitque Fides tecum, Solertia, Virtus
 Et Spes, clara manus ! Veneres Charitesque decora.
 Milite robur abit ; mœcent juvenumque catervæ
 Florentes, animisque labant, quos corde fovebas

35 Miris dilectus ſtudiis, Ah triftis, acerba
 Sors juvenum ! dempto proh exſpes turba parente !

Ploro, Muſa, virum : mecum plorate Britanni.

Jam prodi, Dominica ; mali tu teſtis adeſto
 Infandi, gemitusque cie ; tu præcipe queſtus.

40 Et vos areolæ circum queis ſpargitur æquor,
 Dicite quis gemitus querulum tum exercuit agmen,
 Quis fremitus nautas, tenuit quis & omnia planctus,
 Ut coràm riguere verendi corporis artus.

Ploro, Muſa, virum : mecum plorate Britanni.

45 Tum verò tumidos ruperunt lumina fontes,
 Undabatque genas per cunctas æſtus obortus ;
 Tum verò intendunt voces ploratribus, atrum
 Duxque duci, ſocio ſociuſque renunciat omen.
 Inſula, terra, fretum, littus pelagusque ſonorum,

50 Spirantesque auræ, ſimul omnia complorabant.

Ploro, Muſa, virum : mecum plorate Britanni.

Quà, Cathcarte cadente, audax quà Vernon agebas,
 Fide, Britanneæque ingens ô glòria claffis ?
 Per ditesne inimica ſtruens Carthaginis oras ?

55 Aut ſpeculans Gallos ponti per terga Mariæ ?
 An portus, Jamaica, tuos & littora ſervans ?

Leto nam in magno luſtûs pars magna fuiſſes.

Ploro, Muſa, virum : mecum plorate Britanni.

Interea volucris properans pede fama pererrat

60 Ad magni ſedem Regis, & civis optimi

- Urbem, concilium populū, gentemque potentū;
 Luctiferoque sinu spargens suspiria latē,
 Nympha, stetit thalamo, viduæ tibi nuncia fortis;
 Et viduas, heu sola! heu sola! heu! personat aures.
- 65 Ah conjunx, conjunx, caro viduata marito!
 Non sic alma Venus, periit cum pulcher Adonis,
 Assyrium potuit stratum deflere maritum;
 Sestias aut Hero ter amabilis ora Leandri,
 Undis tunsâ simul sensit succedere ripæ,
- 70 Ut stupor exanimans miseræ præcordia quassit,
 Rumor ut extincti attonitas accessit ad aures,
 Ah conjunx, conjunx, caro viduata marito!
 Quam gemimus vestras at clades, orphanâ proles!
 Quis vestrâ renuet miserandâ sorte dolere,
- 75 Egregium genitoris opus? quos cuncta docebat,
 Progeniemque suam finxit, par nobile duplex,
 Germine Apollineo Martisque propagine natos,
 Palladis & cultu natus Charitumque lepore.
 Ah fors vere novo fratrum, fors orba sororum!
- 80 Vobis non vivum jam nobilitatis oberrat
 Exemplum, per honesta manu ducitque benignâ,
 Divitiasque redux partas virtutē reportat,
 Non celebresque nurus adstans, & munere lætus
 Conjunget, ritusque decebit Pronuba Virtus;
- 85 Pignora conjugii nec, avo ridente, placebunt.
 Ah fors vere novo fratrum, fors orba sororum!
 Virgineas mentes insignia dona juventæ
 Non capiunt, blandæ comites dulcesque susurri;
 Nec strepitus citharæ, cultus, mollisve chorea
- 90 Excitat: at formam macerant, & gaudia pellunt;
 Torrentique genæ laceræ fulcantur acerbo:
 Nam, pereunte illo, perit omnis gratia vitæ.
 Ploro, Musa, virum: mecum plorate Britanni,
 Quæ magnos animos tibi mens invicta, cupido
- 95 Quæ dira impulerit, divinæ ut prodigus auræ
 Effundas animam fortem? quæ, temnere fluctus

- Horrisonos, tumidumque salum? loca torrida adire,
 Æthere candenti quâ sol mortesque febresque
 Impluit in miseros, magis hoste marique timenda?
 100 Quo pretio tot densa furens per fata ruebas?
 Cur tam funesto captatur gloria nisu?
 Ploro, Musa, virum: mecum plorate Britanni,
 At neque quod gereres non ferrea corda fefellit,
 Nec quæ pestiferis possent obistere morbis.
 105 Sed subit ancipitem mens non nisi magna laborem;
 Et, quem certa manet mors, quorsum obscura senectæ
 Otia carpentem cumulo non addere laudis?
 Principe nec decuit fortem restare vocante,
 Et patriâ, quâ nil fuit usquam antiquius olli:
 110 Ergo diem placuit sic oppetiisse supremum.
 Ploro, Musa, virum: mecum plorate Britanni,
 At visu horrendum! incedens en! triste feretrum
 Transfit, Edina, tuas, ô multis pristina mater
 Urbibus, ampla viis, portas; quibus ossa quiescant,
 115 Tempa petens: illic longum traducere somnum.
 Illicò turba dolens conclamat, & alta secuta
 Testa gemunt speculis. Ergo plane occidit eheu!
 Verticibusque refert Echo simul Arthuris eheu!
 Heu lux (cuncta sonant) planctu memoranda perenni!
 120 Ploro, Musa, virum: mecum plorate Britanni.
 Ut quondam Troësque & Troades Hectora dium
 Compositum flebant, yentosa ad mœnia Trojæ;
 Andromacheque piâ gemitus cum matre præibat.
 Sic cunctos cunctasque tenet pullata per urbem
 125 Tristitia; omnis honos miscet vulgique corona
 Conquestus: veneranda soror, te præside, luctum
 Flebile amicorum sequitur genus; inde per omne
 Singultuque frequens it tristis nœnia pectus;
 Et Scotiæ extremas penitus perrexit ad oras,
 130 Ploro, Musa, virum: mecum prolate Britanni,
 Casus hic, Aira, gravis cum primis te ferit, & te,
 Coila virum genetriz: horrentes sedibus imis

Inclinatæ

- Inclinet jugis; trepidus petat astra tumultus,
 Sundromium circa colles saltusque lacunas
 395 Nunc aperite, cavae fossas implere fluento
 Torrenti; scatebras jam nunc laxetis amaras,
 Auctus, Kilne, novos lacrimis rape; murmure dis
 Ingere plangores Airæ, ripasque rigantes
 Agminè luctifono simul ambo dicite ponto.
 400 Ploro, Musa, virum: mecum plorate Britanni.
 Reddatis silvæ gemitus; tumulique comantes
 Arboribus, queruli mœstis destete susurris,
 Et venti quoque multivagi, vos flamine anhele
 Inter Achancrubbii valles dispergite questus.
 445 Ergo carpsit iter, dixitque novissima? Cathæars
 Nusquam est; non arbuta juvant? per prata benignus
 Ambulat, & septic non exserit ora venusta!
 Pastores, hilaris pecus atque hilarabat; agrestes,
 Agri ridebant pagique superstite; sed jam
 450 Cuncta ruant, ululant cuncti fera fata, perempto.
 Ploro, Musa, virum: mecum plorate Britanni.
 Ut Regis meruit, meruit sic civis honorem,
 Idem deliciae procerumque idemque popelli.
 Obsequium non sancta fides nisi suavit honestum,
 455 Nec linguam docuit præconia dissona cordi.
 Externum haud abigens, coluit fovitque propinquum,
 Infensas nec iniqua parans, dilexit amicos,
 Præsidium omnesque virtutis æquus opime,
 Partibus atque inter studia amula gratus utrisque.
 460 Mille suis fecit memores, opis auctor apertus
 Atque latens promptæ; constans & commodus Usus
 Et Patrii Decoris Præstes, magnam decus ipse.
 In superis carus, rer desiderandus in Orco,
 Non omnis mortere; fugit tua fama sepulcrum;
 465 Vivit & (ô faveant Dii) proles patris imago,

F I N I S

